

Живота въ Стара-Турция.

ова бѣше прѣди 20 години. Азъ слѣд-
вахъ тогава въ първия класъ на Л-
градската м. прогимназия. Измина
се влажната есенъ и настѣпиха сту-
денитѣ зимни дни. Изкарахме 12 дни
отъ суровата зима и ни разпуснаха
за *Коледа*. Тази година азъ бѣхъ мно-
го веселъ, защото ми купиха за пра-
здника ботуши и панталони: до то-

гава носѣхъ потури и червени катърки. Съ не-
търпение очаквахъ да дойде великия празникъ,
че да отида съ мамини на черкова, облѣченъ въ
тѣснитѣ панталони.

На 24 декемврий заклахме прасето и до ве-
черьта го нарѣзахме на кѣсове. Този день ве-
черяхме късно. Накладохме голѣмъ огънь и рѣ-
шихме да стоимъ будни дордѣ бие камбаната.
Татко и мама изпълниха думата си, ала ние съ
кака и малкото си братче изпозаспахме слѣдъ
половина часъ около буйния огънь.

Още първи пѣтли не запѣли и камбаната
заби. Градътъ се разшава и потегли къмъ чер-
кова. Татко и мама ни събудиха и всички на-
прѣменени тръгнахме за черкова. Влѣзохме въ
трѣ и застанахме тихо до троновѣтъ. Свѣщени-
кътъ четѣше молитвитѣ, а ние се кръстѣхме
богобоязливо.

По едно врѣме той застана прѣдъ олтаря до
царскитѣ врата и зачете евангелието за рожде-